

Lapvég

És eljön a nyár. Mindig így van ez ilyentájban, hogy eljön. A deákokat lezárják a tanárok, a jókat megjutalmazzák a szülők, a rosszakat elverik, komplikáltabb esetben megbüntetik, úgymint vakációelvonás, strandbérletösszetépes, diszkótilalom. És elkezdődik a majdnem három hónapnyi élet. A nagylányokból egyszerre (ha átmenetileg is) felnőtt nők, szívgyilkos vampok lesznek erre az időre, férfivadító szédítő amazonok, a fiúk meg csak csoportokba verődve kóborolnak és utálják ezeket a hirtelenlett nagylányokat, akik pár napja még az osztályban ökörködtek velük, most meg, lám, nagy autókban, izmos karokon ringanak el, el messzire.

És bámulnak utánuk szomorúan, reményüket veszelve.

Megtelnek az utcák, a mozik, a szórakozóhelyek, a balatonpartok lepkeálcás diáklánybábokkal, we don't need an education – éneklí a Pink Floyd – nekik, meg még azt is: teacher leave the kids alone; s hagyjatok bennünket békén, teszik hozzá ezek a – szabadságuktól még remegő gyomrú, életbámész – gyermekemberek. A nyár külön életszakasz, az ifjúság álarcosbálja, délibábként remegnek fölöttünk, előttünk az ifjúság szédítő installációi, ifjúságunk most megelevenedő kései álmokképei.

Azután szeptember, a körmökről, a csapkolódó sörényekről, a szemhéjról lekopik a festék, a felnőtt csókokhoz duzzadt ajkáról a rúzs, a tenyérszíni szoknyák lehúzódnak a térdek vonaláig, a blúzok ismét elfedik a mell lágy, ígérő vonalait.

Letörlődnek a könnyek, melyek halálosan komolyak és létrendítőek voltak még órákkal előbb is, érintések, megismerések, fölismerések halványodnak el, felejtődnek vissza az ismeretlen nyári időszámításba.

A srácok visszakapják a lányokat, akik osztálytársaik, az osztály lányai ismét – és ismét szóbaállnak velük is, megcsavarhatják a karjukat és boldogok, mint előtte talán soha; felnőttesen és rosszul leplezett megszeppenéssel figyelik amazokat, a megtérteket, mi változott bennük, rajtuk, azóta.

Azóta, hogy nyár volt, azóta, hogy a világ pár hónapra megváltozott, azóta, hogy a nyár megérlelte fiatal testükben a mézszínű, lágy, múlhatatlan remegéseket.

ZALÁN TIBOR